

Мій тато — мій гуру. Продовження: добро і зло

Петро Рух

Я вже розповідав, як ще в моєму дитинстві мій тато став моїм гуру в гендерних питаннях. Тепер в цих питаннях у нього консультується вся наша родина.

— Тату, — питає його цього разу Даша після того, як вона приспала дочок колисковою, — я часто зустрічаю інформацію, що чоловіки за своєю гендерною природою полігамні. Це мене дуже бентежить. Якщо ця інформація достовірна, то це означає, що мій Паша... Ну я навіть не можу цього вимовити, тату...

Даша ледь не заплакала. Це чутно з її голосу. Я аж зазирнув у кімнату, в якій відбувається ця розмова, щоб на неї подивитися. Ну точно, навіть не ледь, а заплакала таки. Збираюся підійти, обняти її, поцілувати, заспокоїти, сказати, що вся ця інформація — дурня дурнею, але бачу, що тато вже по-батьківськи обійняв свою невістку, поцьомав, погладив по голові, заспокійливо посміхнувся своєю доброю посмішкою і сказав:

— Полігамність — природа похоті. Бо похоть ненаситна і задовольнити її неможливо. Вона жадає насолоджуватися все новими й новими об'єктами. Та все одно марно, бо задовольнити людину може лише любов. А наш Паша ще в дитинстві трансформував у собі похоть на любов. Він тебе кохає, Даринко. А природа кохання — найвищої форми любові — абсолютно моногамна.

— Отож, кохана, — кажу я. — Я — абсолютно моногамний чоловік.

Її оченята повні сліз, але це вже інші сльози: сльози радості і вдячності.

— Кожний розвинений чоловік — абсолютно моногамний. Кажучи "розвинений чоловік", я маю на увазі, розвинений саме як чоловік, як гендер, що відповідає означенню "справжній чоловік", — продовжує тато свою відповідь на Дашине запитання. — Адже жодний хлопчик не народжується справжнім чоловіком і не стає ним, просто виріши. Щоб стати справжнім чоловіком, йому потрібно розвинути: навчитися любити, трансформувати егоїзм і похоть на любов.

Дівчинка не потребує такого навчання і такої трансформації. Природа і Бог уже наділили її всім необхідним. Вона автоматично стає справжньою жінкою, просто виріши. Чому така нерівність? Бо місія жінки — бути матір'ю. Це найважливіша й найвеличніша місія. Жінка — дуже особлива істота, і через це вона влаштована досконаліше, ніж чоловік. Вона наділена любов'ю, чутливістю, глибиною та тонкістю сприйняття від народження.

А чоловікові, щоб бути корисним у житті, бути здатним упоратися зі своєю місією стати чоловіком і батьком, потрібно трансформувати похоть та егоїзм на любов і розвинути чутливість, глибину й тонкість сприйняття.

Для того щоб жінка жила всією повнотою щастя, вона має бути захищеною

чоловіком, а для того щоб чоловік жив всією повнотою свого щастя, він має реалізувати свій потенціал захисника жінки. І від чого чоловік має її захистити? У першу чергу — від її сумнівів у тому, що для нього вона — найкраща, неперевершена, незрівнянна, кохана, єдина. І тільки розвинений, справжній чоловік здатний надати жінці такий захист. Звісно, це було б неможливим, якби він був полігамним.

— Ти дуже точно це пояснив, тату, — захоплююсь я тим, як він розклав по поличках ті явища життя, які я відчуваю, але описати словами отак ясно та зрозуміло не зміг би ні за що.

— Так. Це правда, тату. Принаймні про мене, тобто про те, що мені необхідно для всієї повноти щастя, — каже Даша. — Але хіба так само є і для кожної іншої жінки? Напевно, існують настільки сильні й незалежні жінки, що захищати їх не обов'язково.

— Не існують, донечко. Навіть Маргарет Тетчер, Залізна Леді, була такою впевненою, успішною, великою очільницею Британського уряду завдяки тому, що всі її ніжні романтичні жіночі почуття були досконало захищені її чоловіком, — відповідає тато.

— Тільки знаєш, тату, мені не до кінця зрозуміло, що ти називаєш похітью. Якщо потребу в статевих стосунках, то вона нікуди в мене не поділась і навіть не зменшилась, — зауважую я.

— Похіть — це не сама потреба в статевих стосунках, а тенденція використовувати іншу людину як інструмент для задоволення цієї потреби. Тоді як у любові та ж сама потреба задовольняється в служінні щастю людини, яку ти кохаєш. У любові всі людські потреби досконало задовольняються в безкорисливому служінні тим, кого ми любимо, — каже тато.

Похіть — симптом егоїзму, тобто відсутності любові. Насправді любов — єдине, з чого складається існування. Існує лише одна альтернатива любові — це її відсутність, тобто теж вона, але в негативі. Егоїзм і похіть здаються не дуже страшними, але це лише на їхній початковій стадії. Прогресуючи, вони починають проявляти себе як зло. На своїй подальшій стадії відсутність любові настільки ж жахлива, наскільки любов прекрасна. Відсутність любові — це не ніщо, не ілюзія, як іноді кажуть. Це та ж сама сила навиворіт. Зло — це добро навиворіт. Саме тому зло неможливо знищити, його можливо лише вивернути назад, трансформувати його в добро. І хоча силове протистояння злу необхідне, щоб захистити свободу й життя, щоб не дати поневолити та зруйнувати світ, зло незнищенне в такий спосіб, як і носії зла, які, хоч скільки їх нищ, нікуди не зникають, а народжуються знову й знову.

Любов — повнота, що повсякчас звільняє, віддає, творить, збагачує, прикрашає, наповнює, живить, підтримує. Відсутність любові — порожнеча, що подібна до чорної діри, яка поневолює, руйнує, виснажує, псує, спустошує, нищить, убиває все, що потрапляє в зону її впливу. Тобто відсутність повноти — це не ніщо, це дуже активна, дуже потужна сила, яка пожирає все, до чого може дотягнутися, намагаючися заповнити цим свою порожнечу.

Любов — доцентрова сила, яка з'єднує, збирає до купи всі деталі, що самі по собі не

мають ніякої цінності, у великий інтегрований механізм, в якому кожний є унікальною, незамінною, необхідною частиною спільного щастя. Відсутність любові — відцентрова сила, яка відокремлює, протиставляє і спонукає шукати відокремленого щастя коштом щастя інших.

Але щастя недосяжне таким способом. Бо щастя — синонім любові. Поза любов'ю можливо отримати лише крихітне хворобливе задоволення, заради якого поневолено, жерто, отруєно, загублено, вирубано, вбито стільки краси, стільки життів, стільки чийогось щастя. Через те що щастя поза любов'ю немає, а задоволення таке скупе і дається так важко, відсутність любові ненажерлива, і щоб зжирати все більше й більше, їй доводиться бути гіперактивною, цупкою, неперевершеною в брехні та шахрайстві й дуже добре організованою.

Але щойно ця сила змінює вектор на протилежний, вона трансформується в любов, бо вона, відсутність любові, є нічим іншим, як любов'ю в негативі, і містить весь потенціал любові.

Зовні неможливо це зробити. Зовні неможливо примусити це зробити. Це може бути зроблене лише зсередини і лише добровільно. Коли людина розчаровується в існуванні поза любов'ю, втомлюється від відсутності любові, вона починає працювати над цією зміною вектора, над цією трансформацією. І природна повнота щастя, природна повнота любові знов стає реальністю її існування.

— Я тепер розумію, чому зараз зло так упевнено перемагає в усьому світі: бо в сучасному світі активно культивується не любов, а похоть та егоїзм. Головне послання психологів у наші дні: "Будьте егоїстами!" Цьому навчають на всіх семінарах, подаючи егоїзм як любов до себе. Але це обман, бо егоїзм, як ви сказали, тату, це відсутність любові. А любов до себе — це любов, адже принцип любити ближніх, як себе саму, означає також любити себе саму, як ближніх. Коли у людей немає любові, у них немає любові й до себе самих. Ой, тату, завдяки вам я починаю бачити, як влаштовано світ. І переконуюся, що світ нашої родини влаштовано чудово. І все це завдяки тому, що ви не тільки Пашин тато, а ще й його гуру, — вдячно усміхається Даша, і, побажавши татові доброї ночі, ми йдемо до нашої спальні, моногамні, щасливі та сповнені любові одне до одного й до себе самих.